

L'IGUALADÍ

Artur Menéndez López ha estat posat en llibertat: alegrem-nos-en. La República, que no és una cosa podrida, ha fet un acte més de reparadora justícia. Visca la República!

ÈPOCA VIII

PORTANTVEU SETMANAL D'ESQUERRA REPUBLICANA

Núm. V

IGUALADA, 13 DE MAIG DE 1933

Cal tenir seny

L'agitació en què viu el món, és una lluita desenfrenada de la reacció contra la llibertat. Els privilegiats de totes les castes han posat en joc tots els ressorts per a retenir els privilegis llurs, que a mida que avança la humanitat pel camí del progrés, van desapareixent, pausadament sí, però sense aturador.

Cal reconèixer que molta gent de bona fe, queden enrolats en moviments passionals, sacrificant les seves energies en favor de causes que sota l'aspecte d'un millorament per la classe desvalguda, són totalment contraproduents a la finalitat que creuen obtenir, i, per tant, desinteressadament ofereixen el seu valer. Però també tenim d'assenyalar que vivim un període de positivismes, molt aprofitable per la gent desaprensiva i molt adaptable, encara, pels indecents que per a viure sense afanys, es presten a totes les baixeses.

Avançant la democràcia s'anava suprimint l'esclavatge. El dret d'intervenir tots els estaments socials en la cosa pública, portà aparellada la conquesta d'infinitat de millores morals i materials en favor de les classes més humils i com conseqüència immediata, un major benestar en els pobles i cert nivellament moral que reconeix els drets innats en cada individu.

La nostra pàtria retardada en la civilització pels efectes del domini absolut en què ha estat junyida durant molts anys, logrà un dia redreçar-se amb l'esforç de tots, però d'una manera especial, pel concurs decidit de la gent intel·lectual i que sentí ànsies de viure un regim de llibertat i democràcia.

És natural que tot canvi de règim porta una colla de pertorbacions en la vida; cal adaptar el vell al nou i els què es trobaven en posició privilegiada deuen protestar de les innovacions. Naturalment, doncs, que la clerecia, els militars i altres estaments que abans endogalaven als que no volíem combregar en les seves doctrines, avui cridin, protestin i organitzin actes clamant llibertat, no la llibertat de tots a pensar com es vulgui i sense traves, sinó aquella llibertat que tenien de fer tancar les capelles dels altres perquè no els fessin la competència. Aquella llibertat d'apoderar-se de la consciència dels infants imposant ses pràctiques a grans i petits. Aquella llibertat de poder disposar dels cadàvers, dels no creients per a fer-ne un espectacle, trepitjant la voluntat dels vius i dels morts.

La cridòria de tota aquesta gent és natural i té la seva lògica, però la dels beneficiats, la d'aquests polítics que amb l'afany de manar pretenen enderrocar el prestigi de la República dient-se republicans, que descrediten el parlament, la més alta representació de la Democràcia dient-se demòcrates, aquests cal que el poble, el baix poble, en prengui nota per a saber-los distingir amb seny i serenitat quan es presenti l'hora.

L'actitud suïcida d'aquests republicans fent el joc als enemics de la República, podria precipitar-nos a una dictadura del tipus Mussolini o Hitler i davant d'un perill de tan fatals conseqüències, cal que els obrers i les classes modestes, totes estiguem a l'aguait i obrem amb seny perquè som els que major patrimoni hi podem perdre.

Carta de Barcelona

Kerenski, fa declaracions

Durant uns quants dies han visitat Barcelona personalitats tan destacades com el biògraf Emil Ludwig, el poeta Paul Valéry i el polític rus Alexandre Kerenski.

Per la finalitat d'aquesta carta qui més interessa és aquest darrer personatge amb les seves declaracions.

Mentre un amic nostre pren nota de les confessions que li dona l'esmentat home públic en el curs d'un entreviu, observem tots els presents la figura de Kerenski, abillat correctament, parlant sense vacil·lació, amb cara de bon noi i amb somris entre irònic i intel·ligent. Sembla ni més ni

menys un burgès del carrer de Portaferrissa que ha rodat el món i ha tornat al born, però amb un coneixement formidable de la política internacional i amb una penetració i cultura veritablement sorprenents.

Quan parla de Rússia es transforma i s'apassiona d'una manera impressionant. Llavors ens donem compte que estem davant d'un home amb prou poder per enderrocar l'any 1917 un home i una institució tan poderosament arrelada com el tzar i el tron de totes les Rússies, i tingué a l'ensens a les seves mans el destí de la més vasta nació europea.

Fixeu-vos quines paraules més assenyades i curulles de sentit comú ha pronunciat el gran republicà demòcrata:

—«El món es debat entre dictadures de dreta o d'esquerra per una banda i la democràcia per l'altra banda. És fatal que guanyi la darrera, perquè, comptat i debatut, és on l'home pot sentir-se més veritablement lliure».

«Compta, però, en la interpretació del mot *democràcia*, pel que es refereix als seus enemics. Aquests s'aprofiten de les llibertats que concedeix la democràcia per atacar-la: llavors els demòcrates no tindran més

remei que lluitar contra els seus adversaris emprant els principis d'aquests. Car, d'altra manera, una guerra entre la llibertat i la reacció, és una lluita desigual, en la qual els demòcrates portarien en safata la victòria als reaccionaris».

«La història no es repeteix, però si jo tornés al lloc que ocupava l'any 1917, em penso que ni els soviets ni ningú no arravatarien la democràcia de les meves mans, i ho evitaria d'una fàcil ben senzilla; no permetent que en nom dels principals liberals de la democràcia, els adversaris d'aquesta volguessin implantar una autocràcia de dreta o esquerra».

No necessiten pas comentaris aquestes manifestacions. L'única cosa que considerem convenient, és recomanar-ne llur estudi als nostres dirigents, des dels més alts als més modestos.

Respectem totes les idees en el terreny de la doctrina i de la polèmica, però quan arriben VIOLENTA-MENT al terreny dels fets, és precis no exposar-se a un empatx de democràcia i de liberalisme. Altrament, estarem perduts. Haurem criat corbs i se'ns menjaran els ulls,

Joan Camps

De col·laboració

L'obstruccionisme parlamentari

En aquests darrers temps s'han succeït una infinitat de debats parlamentaris a fi de dificultar la tasca del Parlament i desacreditar l'obra esquerrista de la República. Aquesta campanya demagògica comanada pels fracassats Lerroux i Maura respectivament, no és res més que una ambició desmesurada i folla per obtenir el Poder, a fi de facilitar el pas a les forces reaccionàries que fatalment ens imposarien una dictadura feixista, que és la moda d'avui, per salvar la forma capitalista que està agonitzant.

L'ex-emperador del paral·lel s'ha acostumat diàriament a fer les concebudes declaracions als periodistes fent-se ja la il·lusió que ocupava el cap de Govern i Maura el fracassat ex-ministre de Governació es serveix de la demagògia d'aquest, per esperar altra volta la cartera perduda, per tornar a repetir els fets del Parc de Maria Lluïsa de Sevilla.

La figura superba i arrogant del Caudillo serveix d'escambell dels mo-

nàrquics disfressats, per atacar traïdorament, i d'una manera particularíssima les figures representatives del Socialisme, que sostenen d'una manera quasi bé heroica el curs de la Revolució democràtica i contenen les impaciències del proletariat que voldria veure realitzat almenys, una part del seu programa, com a totes les nacions, que hi col·laboren socialistes en els seus governs.

Els homes que integren els diferents grups de la minoria oposicionista, s'han dedicat d'una manera folla i descordada, a l'obra més criminal i suïcida que es pot portar a terme en un parlament; o sigui practicar l'obstrucció. No hi ha cap més parlament en el món civilitzat, que les minories es dediquin a fer l'oposició sistemàtica com la d'aquests folls fracassats i ambiciosos polítics vells.

Molt sovint retreuen que la República, hauria d'ésser governada pels republicans històrics, i que no saben veure que ells ja han passat a la His-